

tionerne direkte, lige fra starten af. Vi sammensatte en gruppe lige omkring sommeren 1998, og det har været kørt igennem sammen med den gruppe, og det har været ude til høring, og derfor er jeg enig med hr. Aage Frandsen i, at det må selvfølgelig være Skatteministeriet sammen med de folk, som vi så også arbejder sammen med udenfor, der har det klare ansvar for, at det her også teknisk er i orden.

Jeg kan ikke lade være med at sige til hr. Kristian Jensen, der starter med at sige: »Gud mildner luften for de klippede får«, at det er, som det er sagt, et lovforslag, der skønnes at få en provenugevinst på 25 mio. kr., og det får det først og fremmest ved, at vi fjerner muligheden for, at mælkekvoter kan flyttes over på boligdelen i en landbrugsejendom, hvor boligdelen er skattefri. Det er vel et forslag, som end ikke Venstre ville turde gå ud og være imod i forhold til resten af det danske samfund. Venstre er jo efterhånden nået dertil, at man ikke har nogen landbrugsstemmer, så dette bare til en lille overvejelse om, at det ville være et klogt signal.

Derfor også til hr. Flemming Kofod-Svendsen, som holdt en mindre klog tale, end jeg synes hr. Flemming Kofod-Svendsen ofte holder, idet hr. Flemming Kofod-Svendsen siger, at hvis det er sådan, at der er nogle udgifter, eller hvis det er sådan, at der er administrative byrder af nogen art, så vil Kristeligt Folkeparti stemme imod:

Så uklogt plejer Kristeligt Folkeparti ikke at reagere. For hvis det nu er nogle regler, der skal laves om, sådan at de også virker ordentligt i forhold til erhvervslivet, og som godt i nogle sammenhænge – og ikke mindst, kan vi sige, når man skal sættes ind i en ny regel – kan betyde, at man får en periode, hvor det kan være noget, der bliver lidt mere administrativt besværligt, men til gengæld er rigtigt, eller hvis man er kommet til at flytte et beløb over, så det er skattefrit, selv om det er en skattepligtig indkomst under alle normale omstændigheder, så plejer Kristeligt Folkeparti altid at opføre sig klogt og stemme for. Jeg vil have tillid til, indtil det modsatte er bevist, at det også vil være tilfældet her.

Så alt i alt vil jeg sige, at jeg glæder mig til også her at samarbejde med udvalget. Vi vil lige så hurtigt, som det overhovedet er gørligt, svare på spørgsmål, der bliver stillet.

Jeg vil takke det flertal, der har givet tilslutning til forslaget her ved første behandling, og

det mindretal, der ikke umiddelbart har givet tilslutning, vil jeg bede om at overveje, om ikke det ville være en klog ting at stemme for ved tredje behandling.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 88: Forslag til lov om ændring af ligningsloven, pensionsbeskatningsloven og skattekontrolløven. (Skattefrihed for uddannelsesydelser betalt af arbejdsgivere m.v., ændret beskatning af fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, ændrede sats og regler for skattefrie rejsegodtgørelser samt skattefritagelse for sparet hjemmeforbrug til kost i forbindelse med tjenesterejser m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/11 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Lovforslag nr. L 88, forslag til lov om ændring af ligningsloven, pensionsbeskatningsloven og skattekontrolløven, vedrører jo sådan mere konkret ændringer vedrørende uddannelsesydelser, fratrædelsesgodtgørelser, jubilæumsgratualer, rejsegodtgørelser og sparet hjemmeforbrug ved tjenesterejser.

Med dette lovforslag sker der en række ændringer i ligningsloven og pensionsbeskatningsloven og skattekontrolløven.

Der er i forbindelse med høringen kommet en række positive tilkendegivelser vedrørende de ændringer, der foreslås, på i hvert fald nogle af områderne.

I spørgsmålet om rejsegodtgørelse, som jo har været diskuteret her i Folketinget ved flere lejligheder, har ikke mindst de faglige organisationer udtalt sig positivt om den del af forslaget.

Vi har jo haft besøg af ihærdige rejsemontører, og de har fortalt os, hvad de mener, de har af udgifter i forbindelse med deres arbejde. Vi har kigget på det og er altså kommet til de konklusioner, at det nok var rimeligt at lave disse justeringer.

Nu er det jo ikke sådan, at jeg tror med mig selv, at så er alt på det bedste, men for Folketinget, for Socialdemokratiet, er det jo altid nødvendigt at foretage en samlet vurdering af, hvad der nu også er rimeligt, en rimelighedsbetragtning, og vi er så kommet til den konklusion, at vi kan støtte det forslag, der ligger fra skatteministeren. Så jeg håber da, at der er mere glæde blandt de berørte ved denne her lejlighed, end vi har oplevet tidligere.

Ændringerne i lovforslaget vedrørende uddannelsesyndelse giver forbedrede muligheder for at deltage i uddannelser betalt af arbejdsgiveren, betalt af a-kassen eller Arbejdsformidlingen, uden at der sker beskatning. Det er jo også et spørgsmål, som har været til mange diskussioner. Det har været sådan, at hvis man tager en uddannelse, hvor man vedligeholder det, man nu engang har lært, så kunne det foregå skattefrit, men hvis man tog en uddannelse, hvor man ligesom indvandt nyt land på uddannelsesområdet, så kunne man være i den situation, at der skulle ske en beskatning. Derfor er jeg meget glad for, at jeg nu kan sige, at Socialdemokratiet støtter også det forslag. Jeg er glad for, at skatteministeren har fremlagt det, så vi får disse forbedrede muligheder for dem, der har brug for uddannelse.

Derudover indeholder lovforslaget regler vedrørende beskatning af fratrædelsesgodtgørelse og jubilæumsgratiale, der ændres, så der fremover kan udbetales jubilæumsgratiale på 11.200 kr., altså det grundfradrag, vi kender, uden der sker beskatning, hvorimod der fremover skal ske beskatning af fratrædelsesgodtgørelse. Hvis vi ser på det samlede provenu af lovforslaget, er det sådan, at indtægter og udgifter stort set stemmer, og det er selvfølgelig også tilfredsstillende.

Med den helhed, der er i forslaget, så kan Socialdemokratiet støtte ændringerne.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Det er fuldstændig korrekt, når hr. Jens Peter Vernersen i sin ordførertale loyalt refererer til, at spørgsmålet om diæter osv. for rejsemontører og håndværkere osv. jo før har været til debat i Folketinget. Senest var det jo den 26. maj, bl.a. på min foranledning. På daværende tidspunkt afviste Socialdemokratiets ordfører og Socialdemokratiets folketingsgruppe at gå ind på at ændre på de regler.

Nu får vi at vide i dag, at nu kan man godt se, at reglerne bør ændres, tak for det, men hvordan er man nået frem til lige præcis de beløb, der nu fremgår af lovtæksten? Er det et terningkast, man har foretaget i Socialdemokratiets folketingsgruppe eller i ministeriet? Hvorfor har man ikke taget udgangspunkt i de mange, mange, mange veldokumenterede opgørelser, der ligger fra en lang række fagforbund osv., som jo peger på højere beløb end dem, der nu står i lovtæksten? Hvor er de her tal kommet fra, hr. Jens Peter Vernersen?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det er jo sådan, at vi har vurderet på, hvad niveauet er, og det, vi specielt har haft inde i billedet, har været spørgsmålet om sparet hjemmeforbrug. Det er det tillæg, der gør, at vi kommer op på det beløb, som nu kendes for et døgn rejsegodtgørelse.

Jeg synes, det er vigtigt, at når man har sådan et forslag, så undersøger man det nøje. Det er jo ikke sådan, at folk ikke har stået i kø for at byde over på det her område, og det tror jeg såmænd også nok vi skal se fremover. Vi har altså realistisk vurderet: Hvad er den ekstra udgift ved en rejse, og ud fra det har vi beregnet rejsegodtgørelsen. Det er den måde, vi har gjort det på. Derudover har man jo så den mulighed, at man i stedet for også kan rejse efter kvittering osv., og det er hr. Kim Behnke naturligvis også velbekendt med.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Nu er jeg ked af, at hr. Jens Peter Vernersen siger, at det her er en sag, der ofte har været genstand for overbudspolitik. Sagen er jo den, at de tal, som jeg blandt andet har fremført, stammer fra indsamlede data fra store fagorganisationer, som simpelt hen har bedt deres medlemmer om at notere ned, hvad de faktiske omkostninger er

ved f.eks. at bo i en skurvogn, ved f.eks. at være udstationeret i udlandet og ikke have adgang til hotel osv. Og det er jo altså beløb, der ligger højere end de 100 kr., der nu tales om for udokumenterede udgifter.

Mit spørgsmål er igen til hr. Jens Peter Vernersen: Når nu det er det, fagforbundene har indsamlet af oplysninger fra deres medlemmer, så kan det vel ikke være udtryk for simpel overbudspolitik. Så må det være, fordi det har baggrund i virkeligheden. Hvor kommer de 100 kr. fra, der nu står, ud over at det er et pænt rundt tal, hvor kommer det tal så fra?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg må sige, at når hr. Kim Behnke henviser til fagorganisationerne, så er jeg ret sikker på, at hr. Kim Behnke også ved, at fagorganisationerne naturligvis er hørt i den her sag, og at de rent faktisk anbefaler disse ændringer vedrørende rejsegodtgørelse. De anbefaler rent faktisk disse ændringer.

Nu forstår jeg så, at hr. Kim Behnke mener, han skal varetage fagorganisationernes interesse. Det er jo sådan lidt nyt hernelde i Folketingsalen. Det plejer jo sjældent at ske sådan fra den yderste højrefløj, men der kan jo ske så mange nye ting.

Men lad mig bare præcisere: Fagorganisationerne har været hørt, og de har positivt tilkendegivet, det er ikke engang sådan, at de positivt har tilkendegivet, men de har jo også sagt og andre har sagt, jamen kunne vi få mere, så ville vi godt have det, og hvem ville ikke det. Men vi har altså vurderet, at det her var rigtigt at ændre, fordi vi havde et spørgsmål om sparet hjemmeforbrug. Og spørgsmålet om disse 100 kr. har man valgt at lægge ud, fordi der så var en mulighed for at betale udokumenterede omkostninger ved disse overnatninger.

Men stadig væk, og det er måske noget, der ligger fjernt i hr. Kim Behnkes tankegang, der er stadig væk mulighed for kvittering.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jo, der er mulighed for kvitteringer, og når hr. Jens Peter Vernersen rejser med folketingsudvalget, og når departementschefer og direktører rejser rundt på 5-stjernede hoteller, så er der masser af kvitteringsmuligheder. Men for de folk, der bor i en skurvogn eller i en campingvogn eller bor i baglokalet et eller andet sted,

medens de er ude som rejsemontør, der er der ikke 5-stjernede hoteller med to kvitteringer med gennemslag, og det er den gruppe, vi taler om her. De, der kan komme med kvitteringer, har deres på det tørre.

Og det er fuldstændig forkert at hævde, at det er noget nyt, at jeg lige pludselig varetager fagbevægelsens eller lønmodtagernes interesse. Det har været tilfældet, lige siden den her sag begyndte for mange år siden, så det er bestemt ikke noget nyt.

Men tilbage er stadig væk spørgsmålet: Hvordan kan det være, at det lige er 100 kr., når det altså ikke har rod i de opgørelser, som fagorganisationerne har lavet blandt deres medlemmer. Hvorfor så 100 kr., hvorfor ikke 110 eller 95, hvorfor lige 100 kr.?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu har jeg jo faktisk brugt ret mange af mine år i fagbevægelsen, og jeg må sige, at jeg aldrig er stødt på, at hr. Kim Behnke har været til megen gavn og bistand på det område. Det må jeg i hvert fald slå fuldstændig fast.

Og lad mig så også sige om det med at varetage interesser. Jeg ved ikke, om det sker på den her måde, men det er i hvert fald helt sikkert, at i den her sag har vi lyttet til de synspunkter, der har været fremme og kommet frem til, at man nu laver disse ændringer, som jeg også er helt sikker på at der er masser af folk, der er glade for.

Og spørgsmålet om, hvorvidt det skulle være 100 kr. Jamen altså man har valgt det tal dér. Der kunne selvfølgelig fremlægges opgørelser, der viser, at det skulle være helt andre tal, det kan enhver lave, og jeg har også set andre opgørelser, men vi har altså valgt at lande på det her tal.

Kristian Jensen (V):

Når vi i aften skal se fodbold, så ved vi alle sammen, hvad en »Jesper« er. Nemlig en letsindig tilbagelægning, der giver modstanderne et mål.

På samme måde kender vi i skatteforhold en »Ole«. Det er, når skatteministeren samler dele af et lovforslag, som indbyrdes ikke har nogen sammenhæng, og hvor stramninger i beskatningen pakkes ind i positive forslag.

Venstre er glade for, at skatteministeren har lyttet til de kritiske røster, som bl.a. Venstre har fremført omkring beskatningen af arbejdsgiver-

betalte uddannelsesudgifter. Det er vigtigt, at vi ikke lægger hindringer i vejen for, at arbejdsgivere kan støtte ansatte i uddannelse, hvad enten det drejer sig om lærlingeuddannelse eller videreuddannelse.

Ligeledes er vi glade for, at skatteministeren nu har bøjet sig for det pres, der har været fra forskellige grupper vedrørende reglerne for skattefrie rejsegodtgørelse og beskatningen af sparet hjemmeforbrug m.v.

Det har for Venstre været afgørende, at også søværnets og hjemmeforsvarets nøglepersoner bliver omfattet af de nye, forbedrede regler. En lille krølle på den sag er, at jeg gerne vil bede skatteministeren om at bekræfte, at ændringen for disse grupper vil få virkning fra 1. april, hvor de hidtil gældende regler om skattefrihed blev ændret.

Men alt dette var de positive dæklapper for skatteministerens store ændring af beskatningen af jubilæumsgratualer, fratrædelsesgodtgørelser m.v., en ændring, som jeg ikke skal lægge skjul på er en overraskelse for Venstre, for da skatteministeren ikke hed Ole Stavad, men Carsten Koch, indgik Venstre sammen med De Konservative en aftale med regeringen om ændring af beskatning af genvundne afskrivninger samt beskatning af fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, en aftale, som vi regnede med ville fortsætte, og at regeringen tog kontakt til Venstre, når eller hvis reglerne skulle justeres. Vi må blot konstatere, at det ikke er regeringens holdning at overholde den aftale.

Vi kan også konstatere, at Venstre ikke er enig i de ændringer, som regeringen foreslår. Mange fratrædelsesgodtgørelser og især erstatninger for uberettiget afskedigelse bruges jo ikke som aflønning, men som erstatning for løn i den periode, der går fra afskedigelse, til personen påbegynder et nyt job.

Med vedtagelsen af det lovforslag, som ligger, vil skatteministeren ramme de små indkomster hårdest, både fordi bortfaldet af en skattefri bundgrænse vil have størst betydning for de små fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, men også fordi en fratrædelsesgodtgørelse vil bringe deres indkomstskat op i topskatten.

Samtidig er Venstre overbevist om, at dette forslag vil ende som endnu en udgift for erhvervslivet. Langt de fleste af disse fratrædelsesgodtgørelser er overenskomstaftalte, og en stigende beskatning vil naturligt medføre et stigende pres på at hæve beløbene, således at ud-

betalingen bliver det samme. Og Venstre mener ikke, at tiden er inde til at øge udgifterne for erhvervslivet.

Som det fremgår, er lovforslaget en blandet fornøjelse, og vi mener faktisk fra Venstres side, at det er en uskik at sammenkæde så forskellige forslag som disse. Derfor kan vi allerede nu bebude, at vi under udvalgsarbejdet vil bede om at få lovforslaget opdelt, sådan at vi kan støtte de rimelige og positive forslag, som skatteministeren også har fremsat i denne forbindelse.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Åh, det var, fordi jeg blev så fascineret af hr. Kristian Jensens indlæg, da han omtalte det pres, som skatteministeren har været under. Det var jo næsten sådan, at der ikke var et øje tørt på det tidspunkt, ikke mindst når jeg erindrer, hvordan man stemte, da man traf de første beslutninger om rejsegodtgørelse. Jeg skal huske meget forkert, hvis ikke Venstre trykkede på den grønne knap ved den lejlighed, men sådan er der jo så meget.

Men det var nu ikke specielt det. Det var mere spørgsmålet om virkningen af ændringerne vedrørende jubilæumsgratualer, som jeg forstod ville gå mest ud over den lavest lønnede, som hr. Kristian Jensen sagde: dyrest for den lavest lønnede. Det holder jo altså ikke ret langt, hr. Kristian Jensen.

Hvis det er sådan, at man får et beløb på 30.000 kr. og man er på mellemskatniveauet, så betyder det en stigning på 1.100 kr. Hvis man får et jubilæumsgratual på 100.000 kr., så er der en stigning på 7.000 kr., og hvis man får et jubilæumsgratual på 250.000 kr., så er der en stigning på 19.000 kr. Alle disse tal kan hr. Kristian Jensen læse i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg blev også særdeles overrasket over at høre hr. Kristian Jensen tale om, hvor meget pres man havde lagt på skatteministeren, fordi vi jo netop behandlede et konservativt forslag, lige inden folketingssamlingen sluttede.

At Venstre så nu har fået andre tanker, er jo fint, men det spørgsmål, der står tilbage, når nu Venstre ønsker en opdeling af det forslag her, det er, at det kunne være rart helt præcist at få at vide, hvordan den opdeling skal foregå. For det, der mangler i det her, er, at man vil godt have det søde, men man vil ikke have det sure.

Man vil ikke være med til at finde finansiering for de forslag her. Så det viser jo huldheden i Venstres politik.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Det er således, at Socialdemokratiet jo selv har indset, at de regler, der var for rejsegodtgørelse m.v., var fejlagtige, og har skiftet holdning i forhold til, hvad man mente tidligere. Derfor kan jeg ikke forstå, at hr. Jens Peter Vernersen skulle klandre Venstre for, at Venstre har fået den samme opfattelse, som Socialdemokratiet selv har. I så fald må det være et skud i egen barm eller et skud i egen fod, eller hvad man nu skal kalde det. I hvert fald er det således, at Venstre er glad for de ændringer, der nu kommer, og det var hr. Jens Peter Vernersen også, hvis jeg hørte hr. Jens Peter Vernersens ordførertale korrekt.

Når vi snakker om, hvorledes vi gerne vil have det her opdelt, så er det et spørgsmål om, at vi føler, at de sager, der er kædet sammen i dette lovforslag, ligger så langt fra hinanden, at sammenkædningen ikke har nogen praktisk betydning, nogen praktisk sammenhæng, ud over netop betalingsformen.

Når det så er sådan, at vi fra Venstres side gerne vil have en opdeling, er det, fordi vi måske ser andre betalingsformer end netop disse, som skatteministeren lægger op til. Hvorledes det skal finansieres m.v., er jeg klar over at der foregår mange drøftelser om i en nabobygningovre hos finansministeren, og derfor synes jeg ikke, vi skal komme ind på dem her.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er jo det sædvanlige, vi hører fra Venstre: at man ikke vil stå ved, hvad det er, det handler om. Tag dog og sig ærligt: Vi vil være med til de og de dele af det forslag, og når det så handler om finansieringen, vil vi ikke være med til det! Det er jo det, Venstres ordfører står og siger heroppefra. Bekræft dog blot, at det er det, det handler om!

Det viser huldheden gentagne gange i Venstres politik: Man vil godt være med til det søde, men ikke tage den del med, der hedder finansiering.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Hvert evig eneste år, når vi diskuterer finanslovforhandlinger, har Venstre fremlagt et program, hvor vi har talrige besparelser, også på større beløb end det, vi diskuterer her. Det er ikke sådan, at Venstre er negativ over for at finde besparelserne og at finde pengene også til de beløbsstørrelser, vi snakker om nu, men vi er uenige i den form, som regeringen har til at finansiere dette lovforslag. Derfor ønsker vi ikke at hæve beskatningen for de personer, der modtager en fratrædelsesgodtgørelse, og som har brug for pengene i en periode fra det ene job til det næste job. Vi ønsker at finde en anden finansieringsform end den, regeringen har foreslået, og derfor ønsker vi en opdeling af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Men så bliver jeg nødt til at sige til hr. Kristian Jensen: Det her var så et igen af de utallige eksempler på, hvor Venstre ikke vil betale regningen – utallige eksempler.

I går var det afgiftsdiskussionen. Der ville man godt sætte afgifterne ned, men man ville ikke betale regningen. Sidste fredag havde vi skattediskussioner. Det var præcis det samme. Hvis vi går det igennem – og det kan vi se, når vi lister det op – så er det gang på gang, vi har den situation, at Venstre vil forære, i det her tilfælde til højre og til venstre, men når regningen skal betales, så vil man ikke.

Det er situationen, og jeg kan anbefale hr. Kristian Jensen at gå hjem og slå efter i Folketingets forhandlinger og se på, hvordan Venstre har forholdt sig, hver gang der har skullet betales udgifter: Man betaler ikke regningen, og det er beklageligt.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Når Venstre ikke ønsker at støtte de forslag, som regeringen fremlægger, kan det jo være, fordi der er andre betalingsformer og andre regninger, som vi ønsker der skal kigges på, end lige netop dem, som regeringen fremlægger. Det er jo derfor, der er forskellige partier: fordi vi ikke er enige om finansieringsformen for de forskellige forslag.

Det er ikke blot, fordi vi ikke er enige om, at der er en regning, der skal betales. Det erkender

vi blankt. Men vi er uenige om, hvad det er for forslag, der skal gennemføres for at betale den regning. Derfor er der forskel på de forslag, som den socialdemokratiske regering vil fremlægge, og de forslag, der ville blive fremlagt, hvis vi havde en borgerlig-liberal regering.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Venstre vil jo gerne være den lille mands parti, men kunne vi så ikke få et eksempel på, hvor den grænse går henne? For hvis man diskuterer, at der skal være et eller andet beløb ved en fratrædelsesgodtgørelse, som skal beskattes mindre, kunne vi så ikke få det at vide. Eller er det hr. Kristian Jensens tidligere branche og måske forhenværende kolleger, der får et gyldent håndtryk til 5 eller 10 mio. kr., hvor skattevæsenet skal være med til at finansiere et sådant gyldent håndtryk? Det er det, der er interessant at få at vide. Men det har vi så ikke fået noget svar på hidtil.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Hvis det her er en åbning fra hr. Bjarne Laustsens side til at forhandle om en bundgrænse, en bevarelse af den bundgrænse, der er i øjeblikket, sådan at vi ikke rammer de små, men kun diskuterer de store gyldne håndtryk, så ser jeg da frem til, at vi kan få en god drøftelse af det i udvalget, sådan at vi i fællesskab kan finde frem til den bundgrænse, hr. Bjarne Laustsen nu lægger op til.

Flemming Hansen (KF):

Som det vist allerede er fremgået, er der tale om en sammenskrivning af en række forslag af vidt forskellige karakter.

Ser vi på spørgsmålet om rejsegodtgørelsen, må vi i sandhed sige, at regeringen har fået endnu et nederlag. Den kæmpede sammen med andre partier i Folketinget for at gøre tilværelsen meget urimelig for de mennesker, der rejser som et led i deres arbejde, og vi ved alle, hvor lave satserne blev, og vi ved også, at det var og er helt uacceptabelt. Det har vi i Det Konservative Folkeparti peget på gang på gang, og vi er tilfredse med, at der nu sker et skridt i den rigtige retning. Men det er ikke nok.

Det Konservative Folkeparti har fremsat et beslutningsforslag – det har fået navn i dag, det hedder B 39 – der bringer situationen tilbage til de forhold, vi havde, inden regeringen begynd-

te med alle disse tåbelige rumlerier, og dette forslag vil vi naturligvis til stadighed støtte, men vi vil også støtte regeringens forslag her, for det er dog et skridt i den rigtige retning.

Ser vi på spørgsmålet om forbedringerne af rejseudgifterne i forbindelse med kursus- og uddannelsesvirksomhed, er vi tilfredse med, at der nu sker en ændring. Man kan sige, at det var på høje tid. Regeringen nævner selv i sine bemærkninger til lovforslaget eksemplet fra Bornholm, hvor unge bliver beskattet af den transport, de har for at få en ganske almindelig grunduddannelse. Det er vi tilfredse med vil blive ændret, og det støtter vi.

Når vi ser på fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, er der også store ændringer på vej. Jubilæumsgratualer får lov at blive, som de er i dag, og det er o.k. Med hensyn til fratrædelsesgodtgørelser er der tale om en ren socialdemokratisk misundelsespolitik, og jeg synes, det er værd at bemærke, at langt, langt de fleste modtagere af fratrædelsesgodtgørelser er mennesker med en ganske almindelig indkomst fra omkring 250.000 til 400.000 kr. Det har bl.a. Ledernes Hovedorganisation gjort os ganske udmærket opmærksomme på både skriftligt og mundtligt.

Der er altså ikke i væsentligt omfang tale om disse meget store indtægter, som vi ser i overskrifterne i B.T. og Ekstra Bladet: at en mand får 15 mio. kr. Var det Peter Højland, der stod for det beløb? Det er brøkdeler. Det er slet ikke 1 pct., vi taler om. Det er meget mindre. Så det er i virkeligheden den ganske almindelige lønmodtager og mellemleder og leder, der rammes meget hårdt. Vi synes, det er misundelsespolitik, regeringen og Socialdemokratiet lægger for dagen, og vi tager meget stærkt afstand fra det.

Men jeg vil også godt sige til skatteministeren – og jeg håber, skatteministeren vil være meget koncentreret nu – at spørgsmålet om fratrædelsesgodtgørelse betragter vi som et klart forligsbud.

Jeg vil gerne fortælle skatteministeren, hvem der var med i forhandlingerne, da vi lavede forlig. Det var i den forrige folketingsperiode, og reglerne i Folketinget – de er uskrevede, det ved jeg godt – er sådan, at når man laver en forligsaftale, så holder den den periode, man er i, plus den efterfølgende, mindst, medmindre alle parterne er enige. Omkring forhandlingsbordet sad skatteminister Carsten Koch og hr. Jacob Buksti, sad fru Gitte Seeberg og min ringhed og sad Venstres skattepolitiske ordfører dengang, hr.

Brixtofte, og hr. Jensby, og fru Sonja Albrink sad der også. Vi lavede et klart forlig.

Jeg må sige – den ros skal skatteministeren have – at det er første gang, jeg ser, at han forsøger at bryde et forlig, og jeg vil gerne sige: Det er fuldstændig og totalt uacceptabelt. Jeg forstår ikke, at skatteministeren, som normalt opfører sig pænt i forhold til, hvad vi plejer i Folketinget, kan finde på det her. Jeg forventer, at skatteministeren går op og siger: Det var en fejl. Jeg erkender, at jeg har dummet mig.

Det kan ske for den bedste, og så kan det også ske for skatteministeren, og derfor må vi have det pillet ud. For det er et forlig, vi har sammen, og når vi indgår forlig, så holder vi dem.

Aage Frandsen (SF):

I skattelovgivningen er der nogle principper, som selvfølgelig ikke er klare og entydige på den måde, at der altid gives svar på, hvordan man skal tackle et problem. Men der er et princip, der siger, at en indkomst er en indkomst og en indkomst skal beskattes. Et andet princip er, at det, som man skal bruge af omkostninger for at få en indkomst, kan man så trække fra. Det er altså for at få indkomsten. Og et tredje er, at noget, som i virkeligheden ikke er en indkomst, f.eks. at man får en kørselsgodtgørelse og den slags ting for at få en uddannelse eller lignende, ikke skal komme skattevæsenet ved.

Det er sådan nogle principper, hvor man i mange tilfælde kan sige: Jamen derfor skal vi selvfølgelig beskatte, og derfor skal vi ikke beskatte. Og når jeg ser på de her dele af det her lovforslag, så ser jeg dem netop ud fra nogle bestemte principper.

Når det gælder fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, så er det jo indkomster, som man hidtil ikke har skullet betale skat af, men det er jo indkomster. Og det, der er problemet i den forbindelse, er jo, at nogle i stigende omfang har benyttet sig af at udbetale indtægter på denne her måde og dermed har villet undgå skattevæsenet. Det betyder ikke, at der ingen problemer er i den her forbindelse. Det vender jeg tilbage til.

Når det drejer sig om arbejdsgiverbetalte ydelser i forbindelse med uddannelse, er det jo udgifter, som vedkommende har haft, og dem får man dækket, og man har sådan set ikke haft nogen indtægt i den forbindelse. Derfor betragter vi den del af det som en ren retfærdighedshandling. Det er noget, som vi tidligere, i for-

bindelse med spørgsmål til tidligere skatteministre, også har taget frem: at sådan som det har været hidtil, er det ikke rimeligt, og forekommer det ikke rimeligt.

Den tredje del af det er så vedrørende rejsegodtgørelsesregler, som jo er nogle ændringer, som har baggrund i nogle andre ændringer, der blev foretaget tidligere, hvor der var nogle problemer i forbindelse med nogle chaufførers rejsegodtgørelser, som så blev tilgodeset.

Dér er det jo en kendt sag, og det har allerede været nævnt her, at der i de sidste par år – halvandet år i hvert tilfælde – har været forskellige mennesker inden for rejsebranchen, som har fremført et synspunkt om, at det var urimeligt, som det var, og at da man lavede reglerne for chaufførerne, så man bort fra, at der også var nogle rejsemontører og andre, som havde nogle lignende problemer, som så ikke blev tilgodeset i den forbindelse.

Og vi har jo været med til at lave de regler, der var dengang, og det siger så sig selv, at så begynder vi ikke med at sige, at nu skal reglerne laves om, medmindre vi kan aftale det med de partier, som var med dengang. Det er netop det, man kan kalde en forligsaftale, og så går man ikke ud og melder, at nu støtter man et helt tredje forslag, når der kommer sådan et forslag.

Men det er et synspunkt, som vi har haft og har diskuteret med regeringen, at det nok var noget, som det var fornuftigt og rigtigt at gøre noget ved. Derfor ser vi det, som er landet her fra regeringens side, som ganske fornuftigt.

Så vender jeg tilbage til det der med fratrædelsesgodtgørelser, hvor vores udgangspunkt er, at det, der ligger som princip, er rigtigt. Så må vi kigge på, om der er nogle, som kommer i klemme ved det her, som vi ikke ønsker skal være i klemme ved det her. For det, der er et problem i øjeblikket, er jo, at når vi har det system, vi har, så er det jo staten, der bidrager til, at arbejdsgiverne slipper lidt billigere, for det er jo arbejdsgiverne, der skal betale en godtgørelse – en erstatning – i den her forbindelse, og dér slipper man så billigere, hvis man ved, at det er skattefrit.

Omvendt må vi jo sige, at når systemet er sådan i øjeblikket, kan det være, at der er nogle overenskomster, som er indgået, og hvis man så ændrer skattesystemet i den forbindelse, giver det et problem for nogle bestemte grupper.

Det, der ikke skal være tvivl om, er, at nogle af de meget store udbetalinger, som vi ser, selv-

følgelig skal beskattes ganske som almindelig indkomst. Det eneste, jeg synes vi lige skal kigge på, er spørgsmålet om nogle grupper af mennesker, som ikke har alternative muligheder, f.eks. med hensyn til at gå ind i uddannelse eller nogle andre ting, men som i en alder af midten af halvtredserne måske bliver fyret fra en arbejdsplads, og som så ikke har andet at se frem til end måske at vente på deres efterløn.

Det er den gruppe, som jeg synes, vi lige skal kigge på, om de er kommet i klemme. For der er nogle gældende overenskomster, som man ikke når at få rettet i forhold til nogle erstatninger, som arbejdsgiveren skal betale i forbindelse med en fyring, som måske skyldes, at virksomheden indskrænker, eller i forbindelse med en uberettiget afskedigelse. Så derfor er det den del, vi synes det er rigtigt at se på i den her forbindelse.

Og så vil jeg også spørge, om man ikke forventer fra regeringens side, at indtægten omkring det med fratrædelsesgodtgørelse, når reglerne ændres, er større end det beskrevne. Er man sikker på, at man kan nøjes med det beløb? For sammenlagt ser det ud til, at det her balancerer nogenlunde. Der tror vi egentlig, at der er en indtægt i den her forbindelse.

Så til allersidst: Jeg synes, at vi igen, som andre ordførere har været inde på, har set nogle partier, som gerne bidrager til at punge penge ud af statskassen, men ikke fortæller, hvordan vi skal finde dem.

Klaus Kjær (DF):

Lovforslaget er en omlægning af skatten, hvorefter de medarbejdere, der bliver på arbejdsmarkedet, skattemæssigt vil blive præmieret, og ikke de medarbejdere, der forlader arbejdsmarkedet. Derfor foreslås det, at fratrædelsesgodtgørelser og lignende udbetalinger herefter skal beskattes som lønindkomst, der modtages fra arbejdsgiveren. Det drejer sig om jubilæumsgratiale, hvor den nuværende skattefri bundgrænse på 11.200 kr. fastholdes, men hvor beløb herover beskattes fuldt ud som en personlig indkomst.

For gratiale i forbindelse med virksomhedsjubilæer foreslås det dog at begrænse anvendelsen af skattefrihedsbestemmelsen til de virksomheder, hvor der i anledning af jubilæum udbetales det samme beløb til samtlige fuldtidsansatte medarbejdere.

Dog foreslås det, at uddannelsesydelser i forbindelse med afskedigelse skal være skattefri.

Her tænker skatteministeren måske på sin egen sag om skattefolk, som blev afskediget og fik lovet skattefri ydelser i forbindelse med dette. Det er måske en slags legitimering af den gamle sag om skattekontrollørerne.

Merprovenuet som følge af, at disse fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratiale i højere grad bliver skattepligtige, skal anvendes til skattefrihed for uddannelsesydelser til skole- eller deltagerbetaling, bog- og materialeudgifter, godtgørelser til dækning af omkostninger til logi og kost m.v. samt befordringsgodtgørelser, som udbetales af f.eks. arbejdsgiveren til lønmodtagere, herunder afskedigede medarbejdere, eller af f.eks. a-kasser og arbejdsformidlingskontorer til ledige.

Endvidere foreslås det, at værdien af det sparede hjemmeforbrug til kost gøres skattefri, hvilket samtidig medfører, at den skattefri standard-sats til kost og småforbrødenheder på tjenesterejser forhøjes med 55 kr. pr. døgn til 356 kr.

Endelig foreslås det, at der indføres en standard-sats til dækning af udokumenterede logi-udgifter. Satsen sættes til 100 kr. pr. døgn.

Provenuet af skatteomlægningen skønnes at udgøre 10 mio. kr. i år 2000, men herefter skønnes det samlede lovforslag stort set at være provenuneutralt i forhold til gældende regler.

Dansk Folkeparti er meget, meget lidt begejstret for, at fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratiale i højere grad beskattes. På den anden side er det også fornuftigt skattemæssigt at belønne de medarbejdere, som bliver på arbejdsmarkedet, ved at gøre de ydelser, som er forbundet hermed, skattefri, og at der kompenseres for ekstraudgifter i forbindelse med varetagelsen af arbejdet.

Dansk Folkeparti vil derfor under udvalgsarbejdet arbejde på at få opdelt forslaget, og vi kan derfor også fuldt ud støtte bl.a. Venstres krav om en opdeling af forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Dette lovforslag indeholder jo flere forskellige elementer, som oven i købet har vidt forskellige karakterer.

For det første ønsker regeringen jo at ændre reglerne for beskatning af fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratiale, således at det for jubilæumsgratiale kommer til at gælde, at det beløb, der overstiger den skattefri bundgrænse, bliver beskattet af den fulde værdi, i modsætning til i dag, hvor det indgår med 85 pct. For fratrædelsesgodtgørelser foreslår regeringen, at

den lempeligere beskatning fuldstændig ophæves.

I CD synes vi ikke, dette er særlig godt gennemtænkt. Især forslaget om fratrædelsesgodtgørelser har efter vores opfattelse nogen slagside. Husk på, det er jo ikke kun de gyldne håndtryk, som forslaget rammer; det er også de godtgørelser, som tilkendes personer, som er blevet afskediget uden saglig grund, eller kvinder, som f.eks. afskediges uberettiget i forbindelse med graviditet eller barselorlov! Og det er de personer, der afskediges efter lang og tro tjeneste i en alder, som er for lav til efterløn eller pension, men for høj til et nyt arbejde, der står og venter lige om hjørnet.

Vi vil ikke afvise, at en lempeligere beskatning måske i nogle tilfælde bliver brugt til skattetænkning, men det er altså efter vores umiddelbare opfattelse et forslag, der rammer lidt for bredt.

Om de foreslåede ændringer i rejsegodtgørelser kan vi jo sige, at vi i CD står ved det medansvar, vi har for de eksisterende regler, og vi er ligesom regeringen blevet opmærksomme på, at her er noget, som trænger til at blive rettet op. Vi mener dog ikke, at regeringens udspil til forbedring er godt nok, og i hvert fald satsene må vi drøfte nøjere under det udvalgsarbejde, som ligger foran os.

Forslaget om skattefrihed for visse arbejdsgiverbetalte ydelser til kurser lyder interessant og perspektivrigt, men også denne del må vi have op under udvalgsbehandlingen.

Det korte af det lange er altså, at vi under udvalgsbehandlingen skal finde nogle løsninger på de problemer, som vi i CD ser i forslaget, og vi kan derfor ikke på nuværende tidspunkt give til kende, om vi kan støtte hele forslaget eller dele af forslaget. Det afhænger af udvalgsbehandlingen.

Morten Helveg Petersen (RV):

Ifølge lovforslaget vil fratrædelsesgodtgørelser fremover blive behandlet som lønindkomst, mens jubilæumsgratiale fortsat har en skattefri bundgrænse på 11.200 kr. Vi kan støtte det fra radikal side, selv om det er den sure del af forslaget.

Den søde del er bl.a., at rejsegodtgørelsesreglerne ændres på en række områder, bl.a. med hensyn til dokumentation af udgifter til logi. Der kan være en række situationer, hvor det kan være svært at fremskaffe dokumentation for logiudgifter, eller hvor fremskaffelse bety-

der store administrative byrder. Og hvis ønsket er, at rejseafregning sker så smidigt som muligt, kan der være god fornuft i forslaget.

Fra radikal side finder vi det positivt at gøre uddannelsesydelser, der modtages som led i ansættelsen, skattefrie, idet de kan være med til at sikre en videreudvikling af medarbejdernes kompetencer og muligheder for efteruddannelse. Det er alt sammen positivt.

Det er også meget positivt at tilskynde virksomheder til at hjælpe medarbejdere, der ikke kan fastholde deres arbejde, men som ikke går på pension, til at komme i gang med en opkvalificering. Vi skal væk fra kassetænkning og over til at tænke i muligheder for mennesker, og det kan forslaget være med til.

På den baggrund kan vi støtte det fra radikal side.

Frank Aaen (EL):

Den første del af lovforslaget, skattefrihed for uddannelsesydelser betalt af arbejdsgiveren, kan vi ubetinget støtte. Vi har hørt nogle historier om, at folk får en fyreseddel og så lidt rådgivning om, hvordan de kan få et andet arbejde, og så bliver de straks beskattet. Altså det mente jeg var en fejltagelse fra starten. Det er muligt, det kan vi nu se, at vi er nødt til at lave en lovændring for at regulere det, men selvfølgelig skal der ikke betales skat i den situation.

Hvad angår beskatning af fratrædelsesgodtgørelser, har vi jo det princip i Enhedslisten, at al indkomst skal beskattes, og vi ønsker ikke alle de her forskellige former for huller, hvor man kan spekulere i at bruge skattevæsenet.

Vi har dog, som også hr. Aage Frandsen var inde på, modtaget ganske mange henvendelser, og jeg må sige, at en del af dem er altså fra mennesker, der – måske på grund af alder eller på grund af, at de er i en branche, der er i massiv tilbagegang eller på anden måde har arbejdspladser, der lukker – har tilkæmpet sig nogle relativt beskeden godtgørelser, og så kommer man og beskatter dem hårdere. Der er vi lidt lydhøre over for, at man gør noget urimeligt over for mennesker, der er blevet fyret og faktisk står i en dårlig situation, og at man i hvert fald ikke uden videre skal gribe til at beskutte. Det emne vil vi godt dyrke lidt, selv om vi i princippet er tilhængere af, at der betales fuld indkomstskat af alle indkomster.

Så vi vil kigge lidt på den side under udvalgsarbejdet. Jeg skal dog sige, at vi for en gangs skyld er fuldstændig enige med Venstres

hr. Kristian Jensen, når han siger, at det her selvfølgelig vil betyde, at arbejdsgiverne må betale noget mere. Det er sådan set det, det går ud på: Når arbejdsgiverne vælger at skille sig af med arbejdskraft, jamen så må de også sørge for, at folk får noget, f.eks. hvis det er på en urimelig baggrund, eller hvis det bare er for at tjene nogle flere penge ved at flytte en arbejdsplads til udlandet, og så må arbejdsgiverne altså til lommerne. Så vi støtter fuldt og helt, at det er det, der skal blive konsekvensen af de ændringer, vi laver på det her område.

Så endelig til sidst om skattefritagelse for sparet hjemmeforbrug. Det lyder, som om det er en fejl, der er begået, da vi lavede det sidste gang. Den skal rettes op. Det støtter vi.

Vi kan også godt gå med genindførelse af en skattefri rejsegodtgørelse og til ændringer i satserne. Det er ikke noget, vi er vildt begejstrede for, for også her har vi jo det princip, at det var arbejdsgiveren, der burde dække det fuldt og helt. Men vi har alle sammen haft besøg af temmelig mange grupper, og vi er indstillede på at støtte, at der laves de her forbedringer for de grupper.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Først vil jeg sige, at principielt synes jeg, at ministeren har fået en tendens til at bunke for meget sammen i ét lovforslag.

Vi støtter det ønske, der er kommet fra Venstres side om at dele dette forslag op i to dele. Og jeg vil håbe, at ministeren fremover i højere grad vil komme med et lovforslag om ét tema og ikke så helt forskellige temaer knyttet sammen i et og samme lovforslag.

Vedrørende den sidste del, de ændrede satser og regler for skattefri rejsegodtgørelser, som fritages for sparet hjemmeforbrug til kost i forbindelse med tjenesterejser, mener vi, at ministeren her har taget et skridt i den rigtige retning. Der er nogle dele af det, som vi ønsker forbedret, men dér vil vi gå ind og stille ændringsforslag til forslaget.

Derimod finder vi, at der er problemer forbundet med den første del, ikke mindst ved fratrædelsesgodtgørelser. Her tænker vi ikke på de store fratrædelsesgodtgørelser på flere millioner, men med hensyn til de mange med mindre fratrædelsesgodtgørelser er vi meget betænkelige ved det, ministeren her foreslår, og det vil vi gerne have kulegravet noget under udvalgsarbejdet.

Så sidste del vil vi have forbedret. Når det gælder første del, må vi have vurderet konsekvenserne nøjere, men dér er vi kritiske og skeptiske.

Kim Behnke (FRI):

Sidst vi havde behandling af spørgsmål om diæter og rejsegodtgørelser osv., var som nævnt tidligere den 26. maj 1999. Ved den lejlighed havde jeg den fornøjelse at forære ministeren en bluse, hvorpå der klart og tydeligt stod »Stop«. Og det må man jo sige: I et eller andet omfang har det jo gjort indtryk på ministeren, men mere er der jo heller ikke at sige. For hvor regeringen efterlader det indtryk, at nu bliver der tale om en særlig favorabel behandling af de folk, der rejser som montører, håndværkere, handelsrejsende osv., så er der jo tale om, at man mere eller mindre blot lader være med at gennemføre en del af den planlagte straffeaktion.

Sammenligner vi det med de vilkår, der gælder i vores nærmeste nabolande, vil det jo stadig væk være sådan, at man f.eks. i Tyskland er berettiget til helt op til 745 kr. om dagen, i Holland 565 kr., i Sverige 565 kr., i Norge 565 kr., osv. Der er altså ikke tale om, at der er nogen, der kan føle, at de går herfra rige eller har deltaget i nogen gaveuddeling.

Så blev det fremført af den socialdemokratiske ordfører, at flere af de høringsberettigede havde udtrykt – hvad skal man sige? – om ikke begejstring så i hvert fald et ønske om, at forslaget blev gennemført. Og det er jo klart, for selv lidt har jo også ret, men mere er der heller ikke tale om i det her forslag.

Så blev det fremført, at min deltagelse nærmest var noget spontant opstået. Jeg er nødt til at minde om, at første gang, vi havde et samlet lovforslag om de her ting, var det nr. L 224 tilbage fra 1995, og så i forbindelse med eksportchaufførernes blokade i november 1996 fremsatte vi lovforslag nr. L 100, som helt præcist opgjorde de satser, som jeg og vi mener der bør være.

Så over til selve lovforslaget, som det er fremsat i dag:

Det med fratrædelsesgodtgørelserne er jo en lidt interessant sag, for første gang disse fratrædelsesgodtgørelser blev sat under lup, var, da trafikministeren, ganske vist mod skatteministerens anbefaling, gik ud og forærede tjenestemændene i Combis en hel årsløn for at slippe deres tjenemandsprivilegium. Og der gav det anledning til ganske mange problemer, fordi

man rent skattemæssigt behandlede det gunstigt, for nu at bruge et pænt udtryk.

Det var altså trafikministeren, som skulle ud af en kattepine, og det så ikke pænt ud, hvis det beløb, man skulle komme og få bevilling til i Folketinget, var alt for stort, og derfor lavede man en særlig fratrædelsesgodtgørelse.

Anden gang var det minsandten i Skatteministeriet selv, hvor man med rund hånd udbetalte 25.000 kr. til nogle medarbejdere i Told og Skat, som man var nødt til at flytte lidt rundt på, og det var ikke så godt.

Så det er altså staten, det er ministerierne selv, der har udløst de problemer med fratrædelsesgodtgørelser, og hvad gør man så? Så sætter man sig minsandten ned og skriver et lovforslag, som kommer til at straffe store dele af den danske befolkning. Og hvis ellers skatteministeren har hørt efter i dag, så er det helt tydeligt, at der på tværs – Enhedslisten, SF, hele vejen rundt – er et ønske om, at de fratrædelsesgodtgørelser altså ikke skal gå ind og ramme så hårdt, som tilfældet er, for fratrædelsesgodtgørelse giver man altså til nogle medarbejdere, der mister deres arbejde. At udnævne det til at være noget særlig gunstigt indkomstmæssigt er at vende tingene på hovedet, så det bør naturligvis ændres.

Så er der tingene omkring jubilæumsgratiale osv. Det er ikke noget, vi lægger så voldsomt meget i. I den sammenhæng, de nu er i her, kunne det såmænd nok gå. De dele af forslaget, der vedrører udbetalinger til uddannelse af medarbejdere osv., synes vi naturligvis også er fornuftige.

Tilbage er der så den del, der vedrører tjenesterejser, udstationering, diæter osv., og det støtter vi af indlysende grunde, men vi mener, at regeringen sagtens kunne have været mere imødekommende, for sammenligner vi med de satser, der gjorde sig gældende, før lovændringerne trådte i kraft i sommeren 1997, så er det stadig væk sådan, at folk mister penge i forhold til de regler, der gjaldt dengang, så mere gunstigt er det heller ikke.

Det sidste, jeg vil sige, er, at når der er nogle, der hævder, at hvis man vil have det søde, skal man også tage det sure med, så er det jo lidt bemærkelsesværdigt, at det her lovforslag tilfældigvis ender med, at skatteministeren tjener 10 mio. kr. på det. Det havde dog været mere sympatisk, om forslaget endte i et nul.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Kim Behnke, da han tilsyneladende er velbevandret i de danske overenskomster og fagforeningsforhold, om ikke han deler det synspunkt, som også langt de fleste gør, at det er sådan, at de allerfleste overenskomstområder allerede har en paragraf stående om, at det er arbejdsgiveren, der skal afholde de udgifter, der er forbundet med at sende medarbejdere ud.

Hvis hr. Kim Behnke kan bekræfte det, så må han være enig i det principielle i, at det er en sag, der løses mellem arbejdsmarkedets parter, og at man så selvfølgelig derefter kan rejse efter regning, og så behøver der jo ikke være nogen, der mister noget, for ellers er vi jo tilbage i den boldgade, hvor det handler om, at man skal have den størst mulige del af sin løn skattefrit. Men der er jo netop lyttet til de synspunkter om, at det kan være svært at indsamle bilag og regninger osv., og derfor har vi nogle standard-satser. Men de, der ikke vil bruge dem, har jo muligheden for at bruge det andet system.

Hr. Kim Behnke fortæller jo heller ikke hele sandheden om alle de gode ting, man gør fra fagbevægelsen og LO osv. Der er jo også forslag fra hans parti om at ville afskaffe fradrag for faglige kontingenter eksempelvis.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg ved godt, hvorfor hr. Bjarne Laustsen, Socialdemokratiet og skatteministeren helst vil have, at arbejdsgiverens kompensation til lønmodtagerne for udgifter til noget så simpelt som at komme på et toilet med møntindkast osv. helst skal ind i overenskomsterne. Jo, for så går det til marginalbeskatning. Det ligger jo som en del af lønnen, der så skal beskattes, hvor skatteministeren tjener mindst 50 pct. på, at folk skal have lidt penge, så de kan få vasket deres tøj, eller de kan komme på et toilet og den slags ting.

Det synes vi bare ikke er særlig sympatisk, for det burde være sådan, at den slags ting, som jo ikke er en del af folks løn, men som er en del af nogle udgifter, de afholder for at være i stand til at arbejde, naturligvis ikke er noget, man skal have beskattet. Og de røverhistorier, Socialdemokratiet har turneret landet rundt med, om, at arbejdsgiverne misbruger det her til at trykke lønningerne osv., ja, der har jeg altså mere tiltro til fagbevægelsen, end Socialdemokratiet tilsy-

neladende har, til, at det accepterer den danske fagbevægelse naturligvis ikke, hvis det var tilfældet, og derfor er det noget vrøvl og noget udenomssnak.

Men vi glæder os over, at vi har forslaget i dag, men forstod nærmest af hr. Bjarne Laustsens indlæg, at han var modstander af det.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne bekræfte, at jeg er en stor tilhænger af det forslag, der ligger – derom hersker der ingen tvivl – men det kan en gang imellem være rart at få at vide, hvem der er de gode, og hvem der er de onde. Og det, hr. Kim Behnke sagde fra talerstolen, er jo direkte usandt.

Det handler jo ikke om, at der er nogle, der skal have noget skattefrit her, og hvem der skal betale for skurvogne, og hvad ved jeg. Det, der er sandheden, er, at i de overenskomster står der, at arbejdsgiveren skal betale de omkostninger, der er forbundet med det, og arbejdsgiveren har fradrag for de omkostninger, der er forbundet med at sende medarbejdere ud i henhold til dansk skattelovgivning.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Ja, nu forstår jeg, at hr. Kim Behnke foregiver at være så velbevandret i overenskomstsspørgsmål. Så må hr. Kim Behnke vel også være klar over, at man netop lavede en ikrafttrædelse den 1. april 1999, fordi man skulle have en passende periode til at få de her spørgsmål med i overenskomsten. Det var jo faktisk det, som man forhandlede på daværende tidspunkt, men det var nu ikke så meget det, der var mit ærinde her.

Hr. Kim Behnke såede ligesom tvivl om, hvordan fagforbundene havde forholdt sig til det her. Må jeg citere, hvad BAT-Kartellet siger: »BAT-Kartellet hilser forslaget hjertelig velkommen.«, står der i lovforslaget efter de høringer, der har været foretaget. »Efter BAT's opfattelse er lovforslaget gennemarbejdet og indeholder en række ændringer, der reducerer administrationen af reglerne væsentligt i forhold til de eksisterende regler. Samtidig betyder ændringerne, at de rejsende lønmodtagere får mulighed for en retfærdig udgiftsdækning«. Det siger BAT-Kartellet.

Jeg ved ikke, om det gør indtryk, men det gør i hvert fald indtryk på mig, når hr. Kim Behnke giver udtryk for, at fagforbundene ikke er til-

fredse. Tilsvarende bemærkninger kommer der fra Dansk Metal, man er tilfreds og kan bakke forslaget op, osv. osv. Jeg synes, det er urimeligt, hvis man her fra Folketingets talerstol taler mod bedre vidende, når det står i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg taler aldeles ikke mod bedre vidende. Det, jeg gør opmærksom på, er, at de opgørelser, som f.eks. BAT-Kartellet foretog blandt deres medlemmer, jo viste, at de faktiske udgifter er større end det beløb, man nu fremsætter forslag om. Men naturligvis bliver disse ændringer modtaget med glæde, selvfølgelig. Jeg glæder mig også over, at det er lykkedes hen over sommeren at gøre Socialdemokratiet så bløde, så man har erkendt, at det her kan man ikke blive ved med at holde til at skulle svare på ude på arbejdspladserne. Jeg glæder mig over, at man er kommet til fornuft, men der er jo ingen grund til at efterlade det indtryk, at man skal takke Socialdemokratiet for det, for Socialdemokratiet har siden sommeren 1997 klart modarbejdet, at de her regler blev ændret, hele tiden med det påskud, at det bare var noget, arbejdsgiverne ville bruge til at trykke lønningerne ned, og det ved vi naturligvis ikke er tilfældet.

Og med hensyn til hvorvidt det er godt eller ej, at tingene er kommet med i overenskomsterne, så er kendsgerningen jo den, at for en lang række af de her brancher er det jo arbejdsgivere og lønmodtagere, der henvender sig til Folketinget i enighed, fordi de er klar over, at hvis vi fortsætter med de gældende regler i Danmark, så er det både arbejdsgivere og lønmodtagere, der taber, når opgaverne flytter til udlandet, for det er jo det, der sker. Hvis der skal vælges imellem, om man vil have en dansk maskinarbejder eller en polsk maskinarbejder til at reparere f.eks. motoren på en fiskekutter, ja, så er man altså nødt til at stå sammen som arbejdsgiver og lønmodtager og gå til Folketinget og sige: Vi vil have de love og regler lavet om, for ellers taber Danmark.

Det er glædeligt, at Socialdemokratiet også har indset det, og det er glædeligt, at skatteministeren har haft T-shirten hele sommeren, og den har bragt ministeren til fornuft.

Skatteministeren (Ole Stavd):

Jeg kan jo takke meget bredt for de to tredjedele af det her lovforslag, de to tredjedele, der koster penge. Det samler som sædvanlig stor glæde i

stort set hele salens bredde, hvorimod det gælder for den sidste del, der skal bidrage til at betale regningen, at forbeholdene fra specielt højre side af salen – heldigvis med undtagelser – stort set er uden begrænsning. Så forstår jeg, at der er partier, der mener, at man skal dele det her lovforslag op. Jeg kan glædeligvis konstatere, at det er et mindretal. Det svarer jo til, at den, der møder op hos købmanden, bestiller varerne og gerne vil have dem med hjem, ikke har betalt for dem. Og det er efterhånden ved at være en del af i hvert fald de forslag, som jeg deltager i, at enhver lettelse siger højre side af Folketingssalen ja til, enhver finansiering siger højre side af Folketingssalen nej til, samtidig med at der på alle mulige andre områder gives løfter stort set uden begrænsninger. Jeg synes, det er lidt skammeligt, vil jeg godt sige.

Baggrunden for den del af forslaget, som har samlet mindst tilslutning, nemlig fratrædelsesgodtgørelse og derunder så også jubilæumsgratualer, har jo sin baggrund i en rapport, der kom fra Skatteretsrådet, som har lavet en ganske grundig gennemarbejdning af hele det område. Skatteretsrådet består jo af en lang række uvildige eksperter, som er nået frem til, at en regel af den karakter har overlevet sig selv, derfor er der en klar indstilling om at afskaffe den begunstigelse.

Jeg har så valgt at gå lidt mindre vidtgående frem, end Skatteretsrådet har anbefalet i forhold til jubilæumsgratualer, hvor vi fastholder bundfradraget. Og når jeg har valgt at friholde den del, ja, så skyldes det sådan rent billedligt, at jeg nærmest ikke synes, det var til at holde ud at se på en situation, hvor vi har en 25-års-jubilæum på en dansk virksomhed, som får overrakt gulduret og derefter får at vide, at så skal du i øvrigt vide, gode medarbejder, at så kommer der en skatteregning efterfølgende. Det ville jeg meget gerne undgå, og det er sådan set den konkrete baggrund, for at jeg, helt ærligt, har holdt den del udenfor.

Men i modsætning til det, hr. Kristian Jensen havde bekymringer om, nemlig at det her kunne betyde, at arbejdsgiveren kom til at betale den reelle pris, så er min opfattelse, at hvis det er sådan, at en arbejdsgiver afskediger – skiller sig af med en medarbejder, hvad enten det skyldes den ene eller den anden årsag, så er det et forhold imellem arbejdsgiveren og den pågældende medarbejder, som der sådan set ikke er nogen grund til at bringe resten af landets befolkning ind i, og det er resten af landets

befolkning, der betaler, hver gang vi giver en særlig lettelse i en særlig situation.

Og derfor er indgangen bag det her, at den reelle udgift, som en arbejdsgiver påtager sig i forbindelse med en afskedigelsesituation, bør påhvile den pågældende arbejdsgiver, og jeg har egentlig lidt svært ved at forstå, at det skulle være et princip, der støder på borgerlig modstand, for det troede jeg faktisk var noget, vi sådan rent grundlæggende var ret enige om. Så kan man selvfølgelig altid have diskussioner og besværlighederne med, at et regelsæt, man har haft i mange år, bliver lavet om, men grundlæggende kan jeg ikke helt forstå det lige nøjagtig på det punkt. Jeg mener, at lige nøjagtig den slags sager ligger bedst hos arbejdsmarkedets parter, og de aftaler, der skal indgås dér, bør indgås imellem de to parter, og den regning, der skal betales, bør betales af den arbejdsgiver, som er i den konkrete situation.

Så har jeg både fra hr. Kristian Jensen og også fra hr. Flemming Hansen fået en bemærkning – stærkest fra hr. Flemming Hansen, men også i hr. Kristian Jensens ordførertale – om, at der skulle ligge et forligsbrud her. Jeg er glad for de ledsagende bemærkninger fra hr. Flemming Hansen, for jeg tror faktisk aldrig, jeg er blevet beskyldt for noget i den retning tidligere, og hvis der er noget, jeg gør mig meget, meget, meget umage med, så er det, at man ikke med nogen rette kan påstå, at jeg eller regeringen for den sags skyld begår forligsbrud, for en afgørende forudsætning for, at det her hus skal fungere, er tilliden til, at indgår man aftaler, så bliver de overholdt. Og jeg har ikke fået noget som helst signal eller nogen orientering om, at der skulle være noget af den karakter. Men jeg vil foranlediget af det, hr. Flemming Hansen sagde, i sagens natur tage kontakt til såvel den daværende skattepolitiske ordfører, Socialdemokratiets hr. Jacob Buksti, og daværende skatteminister – i dag sundhedsminister – hr. Carsten Koch og høre deres version af sagen.

Og hvis det er sådan, at tilbagemeldingen er, at der skulle være noget, der ligner forligsbrud i det her, så vil det i sagens natur komme frem. Men vi har jo oplevet før i det her Folketing, at der er nogle, der har sagt aftaler eller forligsbrud, uden at der har været enighed om, under hvilke præmisser det sker. Jeg har også siddet omkring borde, hvor jeg kan nævne personer, hvor man lavede nogle aftaler om, hvordan man nu stemmer og får tingene igennem og til at fungere, uden at der deri ligger en aftale, der

er flere år rækkende frem i tiden over valg og ministerskifte osv.

Men jeg vil i hvert fald også her gøre mig umage for, at ingen med nogen rette – man kan aldrig gardere sig mod beskyldninger med urette – kan påstå noget i den retning.

Så var det hr. Aage Frandsen, der var i tvivl om, om nu også indtægtssiden fra fratrædelsesgodtgørelsen var rigtigt gjort op. Nu blander jeg mig normalt ikke i det, og jeg tror ikke, vi kan snakke beløbet op, selv om det selvfølgelig kunne være behageligt her. Det samme er jeg nødt til at sige til, var det hr. Kim Behnke, der synes, det havde set pænere ud, hvis det var sådan, at det havde været 10 mio. kr. for lidt, der var, i stedet for 10 mio. kr. for meget. Så er jeg også nødt til at sige til hr. Kim Behnke: Altså når tallene ligger der, så tæller vi dem sammen, og så får udvalget, og så får Folketinget det tal, man når frem til, uanset om det giver plus eller minus. Det er ikke noget, der er politik i, det er noget, der er regneteknik i. Og vi regner ud fra de samme principper, uanset man ender på den ene eller anden side af minus-/plusstregen.

Hr. Klaus Kjærs ordførertale havde jeg lidt svært ved at forholde mig til. Det var lige før, jeg troede, jeg skulle op og rose hr. Klaus Kjær for, at han i hvert fald ikke havde gravet sig ned, men da det var sådan, at han også nåede til en opdeling, blev jeg lidt i tvivl om, hvad det egentlig var.

Derimod ville jeg gerne takke fru Sonja Albrink, der gav udtryk for en betydelig åben holdning og heller ikke talte om opdeling.

Og måtte jeg så sige til De Radikales, Socialdemokratiets, SF's og Enhedslistens ordførere, at jeg føler mig overbevist om, at når vi får det diskuteret igennem, vil vi med den ansvarlighed, der er på den side af Folketingssalen også i forhold til at betale købmandsregningen, når man har bestilt varen, også på det her punkt finde en tilslutning til, at den vare, vi bestiller, betaler vi. Derfor er jeg også ganske tryk ved, at når vi når frem til tredjebehandlingen, vil det også være et flertal, der står bag lovforslaget. Om der skal justeringer til, har jeg svært ved at se i øjeblikket, men det er klart, at man må lytte til argumenterne i forløbet.

Måtte jeg så afslutningsvis sige i forhold til de to andre områder, rejsegodtgørelser, at det er en klar forlængelse af det, min forgænger, hr. Carsten Koch, fik vedtaget med ganske stor, bred tilslutning i Folketinget i 1996 og 1997 med hensyn til de mange forskellige satser, vilkår,

alt efter hvilket job man tilfældigvis bestred, hvilken titel man nu havde, om man var offentligt eller privat ansat, hvor man så skulle have forskellige regler til standardgodtgørelser i sit arbejdsforhold, og hvor der med de ændringer, der blev gennemført i 1996-1997, blev lagt op til, at folk skulle have en ensartet behandling, når de i øvrigt var i en ensartet situation. Og det er lige nøjagtig den linje, som følges op i det her forslag.

De 55 kr. i sparet hjemmeforbrug blev jeg i forløbet og diskussionerne her hen over foråret/sommeren opmærksom på faktisk betød en skævvridning, for hvis man har dem, der rejser efter regning, så er man ikke traditionelt blevet beskattet af sparet hjemmeforbrug. Det vil sige, at pæne folk med slips og sådan noget har ofte ikke fået den beskatning, hvorimod folk, der sad i almindelige job og udførte et stort og godt stykke arbejde, var blevet beskattet direkte eller indirekte.

Nogle fik den direkte, hvis det var sådan, at de havde fuld kost og logi. Andre, der fik godtgørelsen, var blevet modregnet de 55 kr. i godtgørelsen, og derfor var der i forhold til det princip, som man vedtog i bred enighed i Folketinget i 1996-1997, en brist i en ligelig behandling. Og den brist rettes der op på med det her, sådan at det ikke er i modstrid med det, der blev lavet af min forgænger, men at det er en klar forlængelse af den linje om, at folk skal have en ens og ligelig behandling, uanset om de nu har den ene eller den anden titel.

Så er der spørgsmålet om de 100 kr., hvis det er sådan, at man ikke har dokumentation for overnatning. Der har jeg ladet mig overbevise af de folk, jeg har mødt, om, at hvis man skal rende rundt og samle små boner og kvitteringer, og man i øvrigt bor i en campingvogn, man måske endda bruger både privat og erhvervs-mæssigt, så vil det være ualmindelig besværligt. Og derfor er der lavet en regel dér, så man kan undgå den situation. Jeg synes, jeg kan glæde mig over, at der har været ganske mange tilfredse bemærkninger om det, ikke kun i dag, men også ude fra de folk og de organisationer, som varetager interesserne på det her felt. Så det glæder jeg mig over.

Jeg kan da heller ikke lade være med at sige, at hvis vi ser tilbage, til før man startede hele den her øvelse i 1996-1997, så vil den store gruppe af dem, der er berørt af de her regler, have væsentlig bedre regler i dag med det her vedtagne, når Folketinget forhåbentlig har ved-

taget disse regler, end man har haft på noget tidligere tidspunkt. Der er så også enkelte grupper, som har haft en specielt god behandling i de gamle regler, som må døje med at leve under de samme vilkår som det store flertal af kolleger rundt omkring, der har en lidt anden titel og en lidt anden arbejdsituation, men i øvrigt har omkostninger, der svarer til det. Og den ligestilling håber og tror jeg på en betydelig forståelse for, fordi de fleste godt kan se, at det dér med at have forskellige regler af den karakter, som vi har haft hidtil, eller efter de gamle regler, ikke er holdbart i længden.

Og endelig bløder vi op, sådan at vi får fjernet barrieren med de 3 og de 6 måneder og får, hvad enten det er i Danmark eller i udlandet, man arbejder, regler så de her, de kan bruges i 12 måneder. Og for så vidt angår reglerne om logi uden dokumentation – beløbet på de 100 kr. – er det uden tidsbegrænsning, og dermed har jeg hørt de flestes reaktion på det som noget, der løste problemet.

Jeg skylder så hr. Kristian Jensen et svar på det om hjemmeværnet og søværnet. I forhold til søværnet kan jeg oplyse, at som lovforslaget er fremlagt, har det virkning fra den 1. april 1999, så der ikke bliver et hul imellem de gamle regler og de nye regler. Det samme er i øvrigt tilfældet med den godtgørelse, standardbeløbet på 100 kr. for udokumenteret overnatning, hvorimod der for hjemmeværnet er en helt anden problemstilling, og derfor er det et problem, der løses af min kollega ovre i Forsvarsministeriet, fordi det ikke hører hjemme i den her lovgivning.

De fleste er omfattet af reglerne om skattefri godtgørelse, men der er nogle, som får et rådighedsbeløb, som i skattemæssig forstand er løn, og hvis det var sådan, at vi ændrede det, ville vi ændre et princip, som ville smitte af en lang række andre steder, men problemet er – ud fra det, jeg har fået oplyst – løst ovre hos min kollega, forsvarsministeren.

Endelig i forhold til uddannelsessiden synes jeg, at det forslag, der er lagt frem her, jo også hænger meget nøje sammen med det med fratrædelsesgodtgørelsen. Det er – som jeg har sagt – bedre at lukke folk ud ad fordøren og hjælpe dem videre med kvalifikationer til et nyt job i stedet for at smide dem ud ad bagdøren

med et eller andet beløb i bagagen. Og derudover får vi løst en lang række problemer med lærlinge, der har betalt skat af deres togbillet, når de skulle på skole osv., og dermed får vi lavet en virkelig oprydning i et felt, som forståeligt har givet mange problemer, fordi det har været svært at se, hvad der egentlig var linjen i det. Selv om det er bygget på nogle principper, så har principperne, det har været bygget på, efterladt en konkret situation, som ikke var acceptabel. Og derfor er jeg ikke den første skatteminister, der har arbejdet med det her område, men jeg glæder mig over, at vi er nået frem til et resultat, som jeg tror, de aller- allerfleste vil betragte som en meget stor fordel.

Så jeg glæder mig til, at udvalget får mulighed for at dykke nærmere ned i forslaget, og jeg er overbevist om, at når forslaget når frem til tredje behandling, vil der også være et flertal, forhåbentlig et bredt flertal, der vil være parat til at bære forslaget igennem; også et flertal, der er parat til at betale regningen for det, man bestiller.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg takker for skatteministerens svar på min påstand om forligsbrud. Jeg fik jo ret i, at det ville skatteministeren ikke gøre, hvis det er et forligsbrud. Og for nu at skatteministeren kan diskutere med den forrige skatteminister og hr. Jacob Buksti, så husker jeg vistnok ret, når jeg siger, at det, de borgerlige partier måtte æde, og som vi ikke var glade for at æde, var, at vi måtte afgive særlig indkomstskat på genvundne afskrivninger. Det var vores pris for dette forlig, og derfor ved jeg, at det er et forlig, vi indgik.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 25:

Forslag til folketingsbeslutning om skattefri udlejning af værelser til studerende.

Af Klaus Kjær (DF) m.fl.
(Fremsat 29/10 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Dansk Folkeparti foreslår, at man skal kunne udleje værelser til studerende og modtage en husleje på op til 30.000 kr. om året uden at blive beskattet.

Jeg vil godt understrege, at forslaget begrundes med boligproblemerne for de studerende i universitetsbyerne, og det fremgår af forslagens bemærkninger, at der ved udgangen af juli måned stod over 12.000 unge på venteliste til et kollegieværelse eller en ungdomsbolig i København, Århus, Aalborg eller Odense. Det er vigtigt at være opmærksom på, at ventelisterne også omfatter unge, som i forvejen har et kollegieværelse eller anden bolig i uddannelsesbyen. Ventelistens størrelse er udtryk for, hvor mange der ønsker sig en anden bolig, og ikke, hvor mange der mangler en bolig. Der er således ikke tale om 12.000 unge uden tag over hovedet. Hvis forslagsstillerne har ret i, at det forhøjede bundfradrag øger den private udlejning, vil en sådan forøgelse ikke umiddelbart kunne aflæses i ventelistens størrelse. De studerende vil stadig væk have et ønske om et kollegieværelse og derfor stå på venteliste.

Jeg er dog ikke i tvivl om, at der er boligproblemer for de studerende i universitetsbyerne, specielt for de nystartede. Jeg er også enig i, at disse problemer bør løses. Jeg tror bare ikke, at forslaget vil løse boligproblemerne for de studerende.

Jeg er absolut ikke overbevist om, at flere husejere vil begynde at leje værelser ud. Det er ikke skattereglerne, der får private til at foretage værelsesudlejning i deres eget hjem. Problemet er – og problemet i citationstegn – at husejernes private økonomi har det så godt, at husejerne ikke har behov for den ekstra indtægt, som udlejningen ville give. Forslaget vil derimod øge den skattefri fortjeneste for de husejere, som allerede udlejer i dag. Forslaget vil gøre

det muligt for husejere at modtage 30.000 kr. om året skattefrit, hvilket må siges at være en meget pæn indkomst sammenlignet med den studerende, som er på SU og skal betale huslejen.

De nuværende standardregler for værelsesudlejning er allerede ret gunstige for udlejerne. De får således et betydeligt bundfradrag i huslejeindtægten, som samtidig friholder dem for at føre regnskab over udgifter og afskrivninger. De nuværende regler giver et skattemæssigt bundfradrag i lejeindtægten. Bundfradraget er afhængigt af husets ejendomsværdi. Husejere er næste år kun skattepligtige af den del af huslejeindtægten, som overstiger 1 1/3 pct. af ejendomsværdien. På en bolig, som er vurderet til 1 mio. kr., har ejerne et bundfradrag på godt 13.000 kr. om året. Det skal dække de udgifter og afskrivninger, der ellers ville være fradragsberettigede i forbindelse med udlejningen. Bundfradraget er således en praktisk foranstaltning, som gør det administrative arbejde lettere for såvel borgere som skattemyndighederne.

Jeg har svært ved at tro, at de typiske udgifter og afskrivninger i forbindelse med udlejning af et værelse har et niveau svarende til 30.000 kr. om året. Hvis enkelte har så store udgifter og afskrivninger, kan husejerne altid overgå til regnskabsmæssig opgørelse af deres indtægter og udgifter. De nuværende regler, som stammer tilbage fra 1994, holder en rimelig balance imellem nogle ubureaukratiske regler af hensyn til udlejeren på den ene side holdt op imod en rimelig beskatning af store lejeindtægter på den anden siden.

Regeringen er enig i, at boligproblemet skal løses, men den her foreslåede metode er efter regeringens opfattelse ikke den rette. Problemet bør og kan ikke løses via skattesystemet, og regeringen må derfor afvise beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Til spørgsmålet om, hvor mange der står på venteliste, de 12.000, som er nævnt, kan det da godt være, som skatteministeren siger, at det ikke omfatter samtlige boligsøgende, men det er dog et udtryk for, at nogle studerende, som eksempelvis har et kollegieværelse, ikke finder det ideelt, måske fordi det er i en helt anden by end dér, hvor de studerer osv. Når de er skrevet op på venteliste, må vi jo tage det som et udtryk for, at der reelt er et behov for at få en bolig et andet sted. Og hvis det er sådan, at en stude-